

om jeg ikke hørte fejl — jeg har ikke undersøgt Sagen i det omdelte Fortryk —, vilde medføre et Statstilskud af en halv Snes Millioner Kroner. Det faar nu være, som det vil — om det bliver 1 Mill. Kr. mere eller mindre, spiller, desværre, i disse Dage ingen Rolle, synes det —, men jeg gør opmærksom paa, at her vil, synes jeg da, det samme Forhold komme som det, der er Tale om, naar det foreslaas, at de Kommuner, der — paa Grund af særlige Forhold, som det hedder — ikke har fundet Anledning til at foretage en Nedsættelse af Brændselspriserne, skal have noget til Gengæld paa en anden Maade. Det er dog heldigvis ogsaa saadan, at i langt det største Antal af Landets Kommuner skaffer man de ved Dyrtiden vanskeligt stillede ogsaa Mælk, uden at det kan siges at medføre særlige Udgifter for Kommunerne. I de fleste Kommuner er det saadan, at man enten paa Mejerierne eller hos private Naboer faar til lav Pris den Mælk, som de, der ikke selv har Køer, maa have, og overfor alle de mange Kommuner, hvor dette er Tilfældet, kan Staten altsaa ikke komme til at bringe noget som helst Offer til Nedsættelse af Mælkeprisen. Der maatte vel derfor i et eventuelt Lovforslag angaaende disse 10 Mill. Kr. til Mælkeforsyningen være en Paragraf, der sagde, at de Kommuner, hvor det ikke fandtes nødvendigt at træffe kommunale Foranstaltninger til Nedsættelse af Mælkeprisen, kunde paa anden Maade faa et Beløb af Statskassen, hvorved de blev lige-stillede med de andre. Ogsaa dette gør, at jeg synes, man skal være en Smule forsigtig med at indføre den Praksis, at naar man gør noget af Hensyn til enkelte Kommuner, navnlig København, der jo er langt den største, maa man ogsaa gøre noget for alle andre Kommuner, koste hvad det vil. Der er derfor for begge de to Punkters Vedkommende, som jeg her har nævnt, Udvidelsen af Dyrtidsforanstaltningernes Omraade og det større Statstilskud til Kommunerne, i mit Parti store Betænkeligheder.

Sluttelig skal jeg gøre nogle Bemærkninger om §§ 6 og 7, der indeholder ændrede Regler for Udskrivningen af Tillægsskatter. Jeg vil da først med Hensyn til Bestemmelserne i § 6 sige, at vi erkender — og jeg erkender det personlig —, at der tiltrænges en Ændring i de nugældende Regler. Det er nu saadan, at Kommunalbestyrelserne kan indenfor de i Dyrtidsloven fastsatte Grænser, der er Statskattegrænsen, som man plejer at sige, nedad

og opad indtil 10,000 Kr., træffe en Afgørelse af, hvem der skal fritages for at svare Tillægsskat. Nu foreslaas det her, at de Beløb, som efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse er fritagne for at komme ind under Tillægsbeskatningen, skal kunne fradrages i de Beløb, hvoraf der skal svares Tillægsskat. Det vil altsaa sige, at hvis Grænsen er sat ved 10,000 Kr., hvad den vel kun er i een Kommune, i alt Fald saa vidt mig bekendt, skal der ikke svares Tillægsskat, før man kommer op til Indtægter over 10,000 Kr. Der gaar 10,000 Kr. fra forlods. Hvis vedkommende har 10,100 Kr., kommer han til at svare Tillægsskat af 100 Kr. Jeg ved dog ikke rigtig, om man kan gaa saa langt. Vi erkender, at det ikke er heldigt, som det er nu, at hvis man har sat Grænsen ved 10,000 Kr., skal den, der har 10,050 Kr.s Indkomst, for at nævne et lavt Tal, svare Tillægsskat af samtlige 10,050 Kr. Thi saa bliver han meget daarligere stillet, forudsat at der er en nogenlunde stor Tillægsskat at svare, end den, der ikke har mere end 8,000—9,000 Kr. Det er vist rigtigt, at der i saa Henseende træffes en anden Ordning. Men om den netop skal være som her foreslaaet, er tvivlsomt. Det kan være, at man kan finde noget andet, som er mere tilfredsstillende, og det er jeg tilbøjelig til at tro, man kan ved at gaa den Vej, som der er Forslag om i § 7.

I § 7 er det foreslaaet, at der kan indføres en progressiv Beskatning indenfor de i Statsindkomstskatteloven fastsatte Regler. Jeg er nu ikke helt klar over, om det er Mening, at man kan benytte begge disse Paragraffer. Jeg synes ikke, det fremgaar klart hverken af Lovforslaget eller af Bemærkningerne til det. Naar nu Kommunalbestyrelsen har sat Grænsen ved — jeg vil ikke gaa saa højt op som til 10,000 Kr., men ved — 3,000 Kr., er det saa Mening, at man fradrager 3,000 Kr. i enhver Indkomst og benytter den fastsatte progressive Skala ved det Beløb, der saa kommer ud? Hvis det er Mening, er jeg tilbøjelig til at tro, at man kommer længere, end heldigt er. Sagen er den, at for de fleste af vore Kommuner er der i den Maade, paa hvilken man efter de kommunale Beskatningsregler, vi har, udfinder det Beløb, der skal beskattes, en meget betydelig Progression. Det er nemlig saadan, at man enten trækker fra eller lægger til den virkelige Indkomst en vis Procent, foruden at der under Hensyn til Indtægtskilderne gives et